

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1815/2019
14.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Зоране Делибашић, председника већа, Гордане Комненић, Бисерке Живановић, Божидара Вујичића и Весне Субић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Ђорђевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Основни суд у Врању, ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 8810/17 од 26.01.2018. године, у седници одржаној 14.01.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 8810/17 од 26.01.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Београду Гж 8810/17 од 26.01.2018. године у ставу другом изреке, тако што се одбија жалба тужене и потврђује решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 1390/17 од 01.06.2017. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена Република Србија, да тужиоцу АА из ... накнади трошкове ревизијског поступка од 12.000,00 динара, у року од 8 дана од пријема преписа овог решења.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 1390/17 од 01.06.2017. године, ставом првим изреке укинут је платни налог тог суда П 28812/16 од 16.12.2016. године, па је ставом другим изреке обавезана тужена да плати тужиоцу 1.495,48 динара са законском каматом почев од 24.10.2016. године до исплате. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 21.300,00 динара са законском каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 8810/17 од 26.01.2018. године, жалба тужене је одбијена, као неоснована и првостепена пресуда потврђена у ставу првом изреке, док је преиначено решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде, тако што је одлучено да свака странка сноси своје трошкова поступка, а одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, побијајући је у делу којим је одлучено о трошковима поступка, с тим што је предложио да се о ревизији одлучи у смислу члана 404. ЗПП.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, ради разматрања правног питања везаног за одлучивање о накнади трошкова поступка, с обзиром да постоји неуједначена судска пракса по овом питању, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке овог решења.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку у делу којим је одлучено о трошковима поступка, применом члана 408. у вези члана 420. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Првостепеном пресудом усвојен је тужбени захтев и тужена обавезан да плати досуђени износ са припадајућом законском каматом. Одлука о трошковима поступка донета је применом члана 153. и 154. ЗПП, с обзиром да је тужилац успео у спору, а односе се на трошкове које је имао за заступање од стране пуномоћника из реда адвоката и то: 6.000,00 динара за састав тужбе и 7.500,00 динара за заступање на једном рочишту, све према важећој адвокатској тарифи, као и 4.000,00 динара на име трошкова вештачења и по 1.900,00 динара на име таксе за тужбу и пресуду.

Другостепени суд је преиначио одлуку о трошковима поступка тако што је применом члана 401. став 1. тачка 3. ЗПП, одлучио да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка, налазећи да је то једина правична одлука у погледу трошкова поступка иако је тужилац успео у спору, имајући у виду вредност предмета спора.

Врховни касациони суд налази да се ревизијом тужиоца основано указује на погрешну примену материјалног права.

Наиме, Законом о парничном поступку прописано је да је странка која у целини изгуби парницу дужна да противној странци накнади трошкове (члан 153. став 1. ЗПП), а приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци - суд ће узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице (члан 154. став 1. ЗПП). Тужилац ће туженом накнадити парничне трошкове ако тужени није дао повод за тужбу и ако је признао тужбени захтев у одговору на тужбу, односно на припремном рочишту, а ако се оно не одржава онда на главној расправи пре него што се упустио у расправљање о главној ствари (члан 156. ЗПП).

Тужилац је у конкретном случају успео у овој парници, а тужена ни у одговору на тужбу ни на рочишту за главну расправу није признала тужбени захтев. Имајући у виду да тужена није поступила на овај начин, нити је пре подношења тужбе тужиоцу платила утужени износ, то првостепени суд правилно налази да је тужиоцу дала повод

за подношење тужбе у овој правној ствари, па тужилац има право на накнаду нужних трошкова која је имао поводом вођења ове парнице, без обзира на вредност предмета спора.

Имајући у виду да тужилац има право на накнаду стварних и нужних трошкова поступка, који су му првостепеном одлуком правилно одмерени и досуђени, Врховни касациони суд је, применом члана 416. став 1. у вези члана 420. став 6. ЗПП, преиначио другостепену одлуку о трошковима поступка и одлучио као у ставу другом изреке.

Тужилац је успео у поступку по ревизији, па је тужена обавезана да му накнади и опредељене трошкове овог поступка у висини од 12.000,00 динара, на име трошкова за састав ревизије од стране адвоката, а на основу Тарифног броја 13. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката („Сл. гласник РС“, бр. 121/12).

На основу изнетог, применом члана 165. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Зорана Делибашић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић